

NYHETER

BARNEN PÅ MALMÖ C

Sami har rest genom Europa tillsammans med sina vänner. I varje land har han omhändertagits och registrerats som asylsökande. Men Sami har helt andra planer. Han drömmer om Kanada.

”Jag vill inte prata mer om videon. Låt mig vara i fred i mitt eget huvud. De har slagit mig, strypt mig och tagit mina rättigheter.”

☛Fortsättning
sarnas fritagningsförsök. Vi får senare veta att ett gäng ”ovanligt unga pojkar” tidigare den dagen omringat en kvinna inne på Centralen och stulit hennes pengar. Om Sami och Malik verkligen var inblandade vet vi inte, men det var därför de greps.
Killarna tjafsar med varandra om hur de bäst ska skicka filmerna till våra mobiltelefoner. De försöker med bluetooth, och sedan med Facebook, innan vi kommer fram till att vi kan ta det senare. Men killarna börjar bli rastlösa.
Vi hinner inte fråga om drömmen om Kanada, eller hur de lyckats hålla ihop under alla dessa år. De ska ut och röka. Efter några minuter kommer de in igen och säger att de måste vidare men att vi kan ses här på McDonald’s i morgon klockan 15.
Innan de sticker iväg, dyker nioåringen upp i dörröppningen med kepsen på sned och ett brett leende. Han håller upp vad som ser ut att vara en bit hasch mellan tummen och pekfingret. De andra skrattar, skakar våra händer och försvinner ut i trafiken.
Klockan tre följande dag är det åter familjestämning på McDonald’s. Ahmad och nioåringen har inte dykt upp, men inne på restaurangen sitter

två andra marockanska killar som vi känner igen från kvällen innan.
Och bredvid dem sitter en liten pojke i grön vindjacka och svart truckerkeps med en tiger på. Hans ögon är trötta och glansiga. Hans runda ansikte bär spår av våld. Ärr på kinderna. Delvis avslagna framtänder.
Sami?
Pojken tittar upp. Blicken flackar som om han skannar av rummet efter snabbast möjliga flyktväg. Han skakar sakta på huvudet. När killarna bredvid hälsar igenkännande ser han ut att sänka garden, sträcker fram handen och visar sedan med en gest att det är okej att vi slår oss ner.
Sydsvenskans fotograf förklarar på arabiska att det var oss han hade gått med på att träffa efter förhöret i Köpenhamn en vecka tidigare.
Du sa till Javid [kontaktpersonen i Köpenhamn] att du ville träffa din bror, sen gick du därifrån och vinkade. Stämmer det?
– Ja, det stämmer.
Kan vi prata i fem minuter?
– Jag vill inte prata mer om videon. Låt mig vara i fred i mitt eget huvud. De har slagit mig, strypt mig och tagit mina rättigheter.
En av killarna vid bordet bredvid lägger sig i.

”Jag kom till Europa för att hjälpa min pappa, inget annat. Han är handikappad och behöver en operation.”

– Vad då rättigheter? Det är du som inte vill ha hjälp. Socialarbetaren är på väg hit. Han kan hjälpa dig.
– Kompis, lägg dig inte i. De kan inte hjälpa mig, svarar Sami.
Sami verkar ha svårt att skilja på de olika myndigheter han haft kontakt med i Sverige och Danmark. För nu säger han att han har träffat vakten och att allt är utrett. Kanske förväxlar han vakterna med de svenska poliser som förhörde honom i Köpenhamn.
– Han kom till mig och bad om ursäkt och jag förlät honom. Första gången när de kom till mig i Danmark och de ville sparka honom från jobbet, så sa jag att det vill jag inte. Låt honom vara kvar på sitt jobb så att han kan försörja sina barn.
Samis trötta ögon tåras.
– Jag kom till Europa för att hjälpa min pappa, inget annat. Han är handikappad och behöver en operation. Förstår du mig? Det finns ingen som vill hjälpa mig. Jag vill bara hjälpa min pappa för han är den värdefullaste i världen nu när min mamma är död.
Killen bredvid avbryter igen:
– Det är han som inte vill ha hjälp. Jag har varit här i några veckor nu och jag har fått hjälp med både mat och ett ställe att bo.
– Men om jag stannar här kan jag

inte hjälpa pappa, säger Sami, som nu inte lyckas stoppa tårarna.
Sydsvenskans fotograf tröstar på arabiska och föreslår att de kan ringa pappan. Sami tar emot telefonen och slår in landskoden till Marocko följt av ett nummer han kan utantill. Under den halva minut det tar för samtalet att kopplas fram vankar han av och an i restaurangen med luren mot örat.
– Hallå, hallå. Pappa. Pappa!
Den tidigare så ängslige pojken pratar nu lugnt och tröstande. Som om han vore pappa och just fått kontakt med sin förlorade son. Inte tvärtom.
– Om Gud vill ska jag försöka skicka medicinen till dig. Kan du fixa lite pengar så att du kan besöka läkaren?
– Ta hand om dina ben. Smörj dem lite grann.
– Jag saknar dig.
Han är tyst en stund. Stirrar ner i golvet, fortfarande med luren mot örat.
– Jag har ingenting just nu. Ingenting nu.
Efter några instämmande humanden, lämnar han tillbaka telefonen till fotografen som utbyter några snabba ord med pappan innan samtalet avslutas.
Samis ärrade ansikte lyser upp.
– Jag blev så lättad när jag pratade